styrelsen paaskønnede hende for det, hun var, og bar over med, hvad hun manglede.

Og hvad var det, hun var? Hun var først og fremmest saadan et rettænkende Menneske. Hendes Rettænkenhed var saa gennemført, at den blev til Klogskab, ja man kunde næsten sige Visdom.

Hos „Plejemor" var der gode Raad at hente. Det har mere end een ung Pige, udgaaet fra Børnehjemmet paa Vodrofsvej, gjort Erfaring om.

Det var en Lykke, en god Guds Gave, at vor kære Søster fik denne Gerning at sætte sine Kræfter ind paa. Og det var en god Guds Gave, at hun nu i de sidste Aar, da hun blev mere og mere svag, hele Tiden havde en af sine Plejebørn om sig, der følte for hende, som en Datter føler overfor sin Mor og plejede hende med aldrig svigtende Troskab.

Men nu har jeg tilbage at tale om det tredje Børnehjem. Ja, derved tænker jeg paa det, som Guds Børn bor sammen i.

I det Børnehjem hørte hun ikke til de store. Nej, det største, der i den Henseende kan være at sige om hende, er vel det, at hun heller ikke regnede sig selv for at være blandt de store Guds Børn. Ak nej, ikke engang blandt de mellemstore, kun blandt de ganske smaa. Men at hun hørte med i Børnehjemmet, det var ganske afgjort — — — — — — — — — —

Morten Pontoppidan.

Amerikanske Kvinders nationale Stemmerets Forening

holdt sit 37. Aarsmøde i Portland, Oregon, fra 28de Juni til 5te Juli d. A. Præsidenten, ***Miss Shaw,*** har erklæret dette Møde for at være et af dem, hvor der er blevet gjort det bedste Arbejde. Det holdtes i en af Byens store Kirker. Fra Byens Borgere — Forretningsfolk, Præster o. s. v. — vistes der Sagen stor Sympathi. Staten Oregons Gouvernør George E. Chamberlain bød i Statens Navn Kvindeforsamlingen velkommen og erklærede sig for en Tilhænger af Kvindens Valgret. Borgermester Williams sendte en Stedfortræder til Mødet o. s. v. Flere handlende havde udstyret et smukt Hvileværelse til Gæsterne; et stedligt Kor af Sangere gjorde Møderne særlig festlige; Kirken var smykket med Bannere og Grønt og fra Talerstolen lyste Ordet „*Fremskridt*", dannet af dejlige Roser.

Ved Eftermiddagsmødet 30. Juni præsiderede ***Miss Susan Anthony,*** og Byens Presse er meget henrykt over hende, som hun „sad der i den højryggede Egetræs Lænestol, med sit snehvide Haar, sit blide men bestemte Ansigt og sin Gammeldame-Dragt". Da hun rejste sig for at tale, brød alle ud i Hurraraab; de viftede med Lommetørklæderne, og der faldt en Blomsterregn ned over hende. Miss Anthony, der under hele Mødet synes at have vist et eget, skelmsk Lune, takkede smilende for denne Hyldning og sagde, at den Hilsen, hun fik i Aften, var meget forskellig fra den, hun plejede at blive modtaget med for 50—60 Aar siden, da hun rejste om og holdt Foredrag for Kvindesagen. „Da kastede mine Tilhørere ogsaa adskilligt til mig; men det var just ikke Roser — oftest var det Æg og den Slags Ting, og Websters store Ordbog rummer ikke alle de Øgenavne, der fulgte med som Tilgift."

Tirsdags-Mødet optoges forøvrigt særligt af Taler, holdte af Repræsentanterne for forskellige Kvindeforeninger — „National Federation of Labor", „Henry George Leaguen", „den nationale Forening til Hjælp for fattige og straffede" etc.

Mrs. M. Trumbull, der førte Ordet for den sidste Forening, talte særlig om Børnene; og fremhævede Betydningen af det forebyggende Arbejde: „Uden Mødrene formaar vi alligevel intet. Dersom Kvindens Stemmeret overhovedet skal faa Betydning, saa faar den det firefold, naar den kommer i Mødrenes Hænder".

Stor Interesse synes Mrs. *Clara H. Waldo* at have vakt, og det med rette. Hun talte bl. a. om Forholdet mellem Byens og Landets Kvinder, — et Emne, der ikke blot har Bud til Amerika, men maaske ogsaa særlig til os herhjemme.

Mrs. Waldo talte som Repræsentant for „*The National Grange*". Denne Forening tæller 6 Millioner Landbokvinder og arbejder særlig for Forbedringer i hjemlige Forhold og for bedre Love. Mrs. Waldo, der er Foreningens Foredragsholder og — som hun sagde — „selv en Type paa Landbokvinden", talte djærvt og meget varmt. Hun omtalte Hjemmene paa Landet, som hun stadig besøger, og hvor Kvinder og Mænd deler Uddannelse, Arbejde og Ansvar ligeligt, og hun udtalte Haab om, at Byens og Landets Kvinder maatte komme hinanden nærmere, saa „Beundring og Respekt kunde afløse al uretfærdig Kritik, og saa de kunde arbejde Haand i Haand for Valgrettens store Sag og for enhver Sag, der tilstræber Mænds og Kvinders Udvikling til ædlere og dygtigere Mennesker". „I seks Millioner Landbohjem arbejder vor Forenings Kvinder i nøje Samarbejde med vore Mænd og Børn for bedre Hjem, bedre Skoler, bedre sociale Forhold, bedre Love og for disse Loves Overholdelse". Med nogen Selvfølelse tilføjede hun: „Fra Landbostanden er det, at vi Slægtled efter Slægtled faar vore dygtige Forretningsmænd og Statsmænd, og